

PĂRINTELE CONSTANTIN POPESCU DIN CONSTANȚA, CĂPITAN ȘI EROU AL RĂZBOIULUI PENTRU REÎNȚREGIREA NEAMULUI ȘI MARTIR AL ÎNCHISĂRIILOR COMUNISTE

**Asistent univ.
Dr. protos.
Maxim VLAD**

Azi se cunosc multe nume de deținuți politic care au suferit sau au murit în închisorile și lagărele comuniste din România. După anul 1989 au început să apară biografii, să fie cercetate arhivele, să fie consemnate mărturii, să se întocmească liste cu numele celor care au suferit sau au murit în aceste lagăre. Cu toate acestea sunt încă mulți alți morți ale căror nume nu se vor cunoaște niciodată.

Așa putea să se întâmple și în cazul preotului Constantin Popescu, întemeietorul parohiei „Sfântul Andrei” - Palas din orașul Constanța, care deși a murit în anul 1953 într-una din temnițele comuniste, numele lui nu apare consemnat în nicio scriere despre foștii deținuți.

Schiță biografică

Preotul Constantin Popescu s-a născut pe 24 ianuarie 1886, în comuna Bordușelu, jud. Ialomița, din părinții Ion și Bălașa. Pe 2 septembrie 1909 se căsătorește cu Ana Petrescu, fiică de preot, cu care are 4 copii: Elisabeta, Elvira, Tatiana și Elena. A fost hirotonit preot în ziua de 12 noiembrie 1909, pe seama parohiei Vlădeni, jud. Ialomița, unde a slujit până la 1 septembrie 1916, când a fost mobilizat pe front. Ca urmare a actelor de eroism a fost avansat la gradul de căpitan² iar în urma unor răni primite este lăsat la vatră și se reîntoarce pe 15 iulie 1918 la parohia de unde plecase. De la 1 august 1921 se transferă în orașul Constanța, unde ridică o biserică cu hramul Sf. Ap. Andrei în cartierul Palas. În anul 1923 a fost ridicat la rangul de iconom-stavrofor. A absolvit Seminarul Teologic din Cernăuți, Facultatea de Teologie din București în anul 1916 și Facultatea de Filosofie și Litere din București, specializarea Istorie, în anul 1929. Între 1933 și 1934 a fost protopopul județului Constanța. În anul 1949 a ieșit la pensie, dar a continuat să slujească în această biserică până în anul 1952, când a fost arestat și închis pe 15 august 1952 în lagărul de la Midia. A murit pe 16 octombrie 1952, după cum atestă un certificat de deces eliberat în 1960, certificat contestat de familia preotului Constantin.

Pe frontul Primului Război Mondial

A fost mobilizat în data de 1 septembrie 1916 la Ambulanța Diviziei a 4-a³, la acea vreme fiind preot la parohia Vlădeni, Ialomița. Apoi a deservit Divizia a 13-a, Brigada 13 Artilerie. După război, pe data de 15 iulie 1918 s-a reîntors la aceeași parohie⁴, iar începând cu 1 noiembrie 1921 a fost transferat la parohia din Analdachioi, biserica „Sf. Andrei” (Palas, Constanța).

A fost deosebit de apreciat de camarazii și superiorii săi: „De la Regimentul 2 Vânători, și-a îndeplinit serviciul religios. Preot cu o vastă cultură generală și de specialitate și-a îndeplinit misiunea alături de soldați, urmându-și regimentul și în Basarabia” (Colonel Constantinescu)⁵.

Privațiunile și lipsurile de tot felul suportate de familia părintelui sunt redată într-o scrisoare a soției părintelui Constantin Popescu, către Ministrul de Război, prin care solicita informații despre soțul ei, mobilizat la Ambulanța Diviziei I Infanterie și un ajutor financiar⁶.

„Onor Domn Ministru de Război, Iași Domnule Ministru,

Inviaza turco-bulgară, cu barbariile ei, m-a silit să-mi părăsesc locuința din comuna Vlădeni, jud. Ialomița, pentru a-mi salva viața și cinstea.

Într-o pribegie de două luni, care a tras adânci brazde de durere în sufletul meu și al copilașilor, am consumat toate resursele materiale adunate de economiile noastre. Acum, împreună cu cei doi copilași, sunt completamente lipsită de existența zilnică. Soțul meu, preotul Constantin Popescu, este mobilizat la Ambulanța Diviziei a 4-a. Orice încercare de a mă pune în contact cu el mi-a fost imposibilă. D-l maior de la biroul de informații din Comandamentul Bacău a refuzat să dea informații cumnatului meu despre locul ambulanței diviziei.

Doamne, ce de sacrificii și privațiuni îndurăm și ni se cer fără ca în schimb să avem dreptul de a ști soțul de soție și copii!!

Implor mărinimia Domniei Voastre, domnule ministru, ca sau să binevoiți a dispune să mi se dea și mie jumătate din salariul soțului meu pentru existența zilnică, sau să binevoiți a ordona un mijloc de comunicație cu soțul

Preotul Constantin Popescu

meu pentru ca dânsul să-mi procure existența necesară. Primiți vă rog, domnule ministru, asigurarea celei mai adânci recunoștințe.

*Aneta Preot Constantin Popescu,
refugiată cu locuința la G. Serban - Letea*

Noua - Bacău

26 ianuarie 1917

Nr. 22170 - 4 februarie 1917”.

De asemenea raportul părintelui, de la Ambulanța Diviziei 4 Infanterie prin care aduce la cunoștință Protoiereului preoților de armată greutatea materiale cu care se confruntă este de asemenea edificator cu privire la consecințele războiului asupra slăbirii calității vieții⁷.

„Prea Cucernice Părinte,

Se împlinește o lună de zile de când prin ordinul Prea Cucerniciei Voastre, telegrafic, sunt mobilizat ca preot militar - să spun - pe frontul de nord. Prin lege - așa știu și așa mi-ați și spus verbal - că preotul se bucură de toate drepturile unui locotenent, în timp de campanie. Deci, pe lângă salariul respectiv, să primesc și prima de echipare. Cum însă, în privința salariului întâmpin dificultăți de a-l primi din cauza unor certificate, ar fi de drept să mi se dea prima de echipare ca să pot trăi. Pentru acest lucru am făcut un raport către Divizia a IV-a, la care îmi și răspunde că, pentru a se da prima de echipare la preoți, trebuie să se

decidă ulterior. Drept să va spun, am rămas trăsnet de așa răspuns: 1. Pentru că preoții ce fac parte din această divizie, până acum, au primit prima lor de echipare; 2. Știu că era o măsură că preoții vor lua prima de echipare în momentul ce se va declara mobilizarea.

În față neajunsurilor ce întâmpin pe front, precum și în față neajunsurilor ce întâmpină familia mea, n-ați putea Prea Cucernicia Voastră a interveni pentru a mi se da drepturile mele cuvenite? Până acum toate nevoile mele și ale familiei mele le-am împlinit cu produsul muncii mele, încă de când eram nemobilizat. Acum ce să fac și cu ce să trăiesc, decât de aici de unde muncesc?

În privința salariului, iarăși întâmpin dificultăți. Nu mi se dă adevăratul salariu, după cum se dă la alți preoți. Primesc în mână, absolut, 424,28 lei și eu – după câte s-a făcut socoteală – nu primesc peste 350 lei.

Acum, că mi-o da mai puțin și oricând, nu mă importă, căci cu timpul mi se va recunoaște dreptul și-mi va restitui – să zic și eu – ulterior. Aș vrea ca să mi se dea prima de echipare, din care, până la plățirea salariului, să pot trăi eu și familia mea. Știu bine destinația primei, însă cele necesare mi le-am procurat pe banii mei.

Faceți, vă rog, Prea Cucernice Părinte, intervenirea necesară pe lângă Divizia a IV-a, pentru prima de echipare și, dacă vreți, și pentru salariul cu care este retribuit un locotenent, pe timp de mobilizare, fără să-mi scadă ceva.

Cât privește de activitatea mea de preot la o ambulanță divizionară, cred că știți care este. Nu mai vorbesc de pericolele la care am fost expus timp de peste 10 zile de retragere: cât pe aci să fim decimați sau luați prizonieri.

În lipsă de timp, scurtez și vă voi povesti multe verbal sau în scris, după încetarea războiului.

Vă sărut mâna cu tot respectul,

Preot Constantin Popescu-Vlădeni.

Ambulanță Divizie a IV-a

4.X.1916, Băicoi⁹.

A. M. R., fond Inspectoratul Clerului Militar, dosar 2, f. 37⁹.

Repere din activitatea pastoral-misionară ca preot în Constanța

Prin adresa nr. 32250/21 iunie 1923, Ministerul Cultelor și Artelor informa Episcopia Constanței că preotul Constantin Popescu de la parohia „Sf. Andrei” Palas-Gară era numit, prin Înaltul Decret Regal 3179/18 iunie 1923, revizor eparhial⁹. S-a implicat personal în ridicarea Bisericii Sf. Ap. Andrei din Constanța, prima Biserică din Dobrogea alipită la

România care a purtat acest hram. Acest lucru nu este întâmplător deoarece Părintele Constantin avea o mare evlavie la Ap. Andrei după cum mărturisește în jurnalul său soția acestuia Aneta Popescu: „Ce repede trece timpul! El își urmează cursul, fără să ție seama de frământările noastre. Săptămâna asta a fost Sf. Andrei (30 noiembrie), cel întâi chemat. Costică a dat acest hram bisericii, fiind de el înființată. Apostolul Andrei, unul dintre apostolii Mântuitorului, pe care El i-a trimis în toate părțile lumii, a trecut și a propăvăduit, semănând credința și pe aici, pe meleagurile noastre. Costică caută să-și facă enoriașii să înțeleagă și să-l sărbătorească pe Sf. Andrei, ca fiind unul care merită onoarea aceasta, fiindcă a venit pe aici. Numai că enoriașii lui au capul cusut cu ață tare și greu se desfac aceste cusături. Mulți sunt chemați, dar puțini înțeleg! El însă nu cedează. An de an le spune și le explică, cu multe zile înainte despre Sf. Andrei, ca să se obișnuiască să vină în număr cât mai mare la biserică. Le face liturghie frumoasă și ei vin, nu însă în număr mare.

Eu însă, sfințesc cu toată dragostea și voioșia această zi a Sf. Andrei, din două motive: fiindcă trăiesc pe acest pământ, pe care l-a bătătorit el și pentru că este ziua de nume a bunului și înțeleptului meu părinte. În dragostea și iubirea, ce noi, toți copiii, am avut pentru părinții noștri, mi se pare că și tatăl meu a fost chemat. Deși nu întâiu, a fost în adevăr apostol al Domnului și a avut chemare¹⁰.”

Cu siguranță Părintele era conștient de istoria întrucâtva uitată de români, a evanghelizării Dobrogei de Primul Apostol chemat de Mântuitorul Hristos la Apostolat. De altfel, alături de Părintele Constantin Lembrău, de teologul, istoricul și omul politic Jean Dinu, Părintele Constantin Popescu a redescoperit, revalorizat și revitalizat cultul Apostolului Andrei pe meleagurile dobrogene creștinate de acesta în urmă cu două mii de ani. Este printre puținii slujitori ai Bisericii Ortodoxe Române, din perioada interbelică care a contribuit la conștientizarea, recuperarea și răspândirea cultului Sf. Ap. Andrei, atunci când acesteia i s-a recunoscut Autocefalia și când ulterior, după Marea Unire de la 1918, a fost înălțată la rang de Patriarhie.

Părintele Constantin Popescu devine și primul redactor șef al revistei Episcopiei Constanța, „Tomis” (a apărut în perioada 15 aprilie 1924-iunie 1948). În al doilea an de apariție a revistei eparhiale, pe care o coordona încă de la primul număr, preotului Constantin Popescu i se reproșa de către „mulți dintre preoți și chiar din cei mai apropiați de sufletul meu”, precum nota sfinția sa, că este salariat al revistei, fapt neadevărat. Lucrul în ogrorul Domnului era benevol, subliniind că: „nu primesc nici o centimă. Nu m-am gândit nici nu mă gândesc să primesc, atât cât mi se încredințează această povară de Sf. Episcopie¹¹”. Mai mult, drumurile la

tipografia din București nu îi erau decontate, iar o mare parte din timpul său îl dedica publicației, care-și avea sediul în Palas. În anul 1927 părințele reprezenta eparhia Tomisului la Congresul național, fiind ales în data de 22 mai, de către Adunarea Eparhială¹².

La sfârșitul anului 1924 a publicat lucrarea „Preotul misionar”¹³ iar în ziua de 24 ianuarie 1925 a conferențiat „în fața profesorilor, publicului și a elevilor liceului din Constanța”¹⁴.

A colaborat cu ziare locale precum „România dela Mare” și „Dobrogea Jună”. În anul 1936, Gh. Stețcu îi rezerva o cronică în deschiderea ediției a „Dobrogei June” din 16 ianuarie, în care, încă de la început, acesta mărturisește apreciativ la adresa Parintelui Popescu că: „*mă simt foarte slab în argumente pentru a putea să-mi exprim toată admirația pentru opera creștinească și românească ce desfășurați în parohie și prin presă*”¹⁵, după care face o recenzie a articolului „Prin Case” publicat de pr. C. Popescu în „România dela Mare”, material de mare actualitate și astăzi, tema acestuia fiind problemele celor două clase sociale a săracilor și a bogaților, precum și modalitatea pastorală de abordare.

Din anul 1941 încep să apară editoriale semnate de sfinția sa în „Dobrogea Jună”. Condeiul format de-a lungul timpului face ca scriitura să fie una lină, ușor de citit, pertinentă. Primul articol identificat se intitulează „Un mare binefăcător: **D-I. Constantin Predescu**”¹⁶ în care este vorba despre un creștin modest din punct de vedere financiar, dar cu mare dragoste de Dumnezeu, ce a donat pentru ridicarea bisericii din Palas suma de 1.000 de lei. Alături de acesta a publicat și alte medalioane între care demn de amintit este acela dedicat

„**Mamei lordana**”, o bătrână care a trăit 111 ani foarte apropiată de Biserică și de păstorul ei¹⁷.

În ceea ce privește propunerea arhimandritului Chesarie Păunescu pentru scaunul eparhial de Constanța se pare că preotul Constantin Popescu¹⁸ a avut un cuvânt greu de spus, așa cum reiese din articolul semnat de sfinția sa, „*Noul nostru Episcop: Chesarie Păunescu*”, în care îi face o scurtă prezentare noului ierarh¹⁹.

O serie de articole intitulate generic „Duminica” tratează diferite teme: fie despre viața lui Zaheu Vameșul²⁰, fie despre Constantin Sarry care a ținut vie gazeta, cu toate dificultățile apărute de-a lungul timpului, vreme de 40 de ani²¹, sau despre vremurile de restriște, pline de suferință ale războiului și despre postul mare care abia începea. Preotul regreta că odată cu intrarea în post, lumea începea să se dedea mai mult băuturii și altor patimi, în loc să pună început bun vieții creștine²². Un alt subiect abordat în această serie, încercările misionare ale celor care „*nu-l văd pe Dumnezeu sau îl văd de departe*”²³. Alte teme tratate: Sfintele Paști²⁴, morală²⁵, antipatiile și animozitățile dintre preoți și dificultatea noului ierarh de a se încrede în vorbele preoților²⁶, necesitatea unui dialog sincer între Biserica Ortodoxă Română și Biserica Anglicană²⁷, purtarea de grijă a lui Dumnezeu în caz de primejdii²⁸, rolul preotului în timp de război²⁹, delăsarea în îngrijirea sufletului și importanța acordată trupului³⁰, recenzia cărții „*Spiritualitatea românească*” (I. Zamfirescu)³¹. Foarte multe articole publică și în revista eparhială „Tomis” pe care o și conduce încă de la primul număr. A predat la Seminarul Teologic Sf. împărați Constantin și Elena din Constanța

iar timp de mai mulți ani a fost profesor de religie și istorie la Liceul Mircea cel Bătrân din Constanța. Alături de C. Mureșan a înființat biblioteca populară „Cartea sub iconă”, „răspândind și dăruind, cu totul gratuit, cărți religioase, celor merituoși”.

A făcut parte din Comitetul de realizare a monumentului „Mihai Eminescu”, sfințit la 15 august 1934, de ziua Marinei. Doi ani a predat limba română la liceul de fete din Constanța (Liceul Mihai Eminescu).

Este demnă de remarcat dăruirea cu care slujea Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie chiar și în cele mai dificile și riscante situații. Preoteasa Aneta Popescu descrie Liturghia oficiată de Părintele Constantin în ziua bombardării Constanței de către aviația rusă: „*Duminică, 11 iunie 1944, la ora 8 dimineața, am auzit alarma prevestitoare. Ne cam obișnuisem însă și nu prea-i mai dam atenție. Când soseau la graniță, se comunica la radio, direcția în care o apucau. Nu știu cum se făcea, dar ocoleau Constanța. Trecuseră vreo trei sferturi de oră și nu se auzea nimic. Voiam să așez ceva la foc și mă îmbrăcam să mă duc la biserică. Deodată, se auzi un zbâmbâit îngrozitor, iar dinspre vest, se vedeau avioane albe și lucioase, ca niște păsări veninoase, înaintând spre Constanța. Am luat pe Dănuț în brațe și am fugit cu el, în adăpost. Imediat, adăpostul s-a umplut de lume, care venea îngrozită. Începuse ploaia de bombe.*”

Aveam aceeași senzație, ca atunci, când C.F.R.-iștii descărcau vagoanele cu piatră. Cum șiroiau pietrele printre coamele furcilor de fier cu care descărcau, așa șiroiau bombele din avioane. Au dat peste 600 bombe, numai aici, deasupra atelierului și societăților. S-au

EROI ȘI MARTIRI AI NEAMULUI

învârtit pe deasupra noastră, dar țintele lor, atelierul C.F.R. și depozitul de la hipodrom, n-au fost lovite. Au făcut însă destul dezastru, căci au lovit un colț din cartierul Brătianu, distrugând locuințe și făcând multe victime omenești. Costică era cu Lilica în biserică, iar biserica era plină de lume. El le-a spus: „Care vă temeți, fugiți la adăpost, că sunt destule în jurul bisericii”. Nimeni n-a voit să iasă și au spus: „Stăm cu Sfinția ta, aici, părinte! Ce o vrea Dumnezeu!” Atunci el, cu toată lumea în genunchi, a întrerupt slujba, care era aproape de Evanghelie și cu toții cântau „Cu noi este Dumnezeu!” Enoriașii noștri spun, că de aceea nu a căzut nicio bombă, fiindcă a stat părintele cu ei în biserică. Curios, de altfel, pe lângă grădina noastră au căzut vreo 90 bombe, dar ne-a apărât Dumnezeu. Invazia a durat vreo 20-30 minute. După ce au plecat, lumea a început să iasă din adăpost și să comenteze”³².

Martir al închisorilor comuniste

Fiind aprig contestatar al regimului comunist, în anul 1952 părintele Constantin a început să primească informații de la un fost elev că este urmărit de securitate și că s-ar putea să fie arestat. Fiind deja la pensie și după 40 de ani de preoție, părintele Constantin nu s-a speriat și se purta în parohie la fel ca și până atunci. Mai mult de atât într-o duminică în timpul slujbei, după ce a aflat că în biserică sunt persoane care îl urmăresc, la predică a zis: „Știu că în biserică sunt persoane de la Securitate. Ce aveți cu mine? Sunt aici îmbrăcat în haine de preot, dacă aveți îndrăzneala să mă luați, poftiți și luați-mă!” astfel, după o săptămână, în noaptea de 15 august 1952, a fost arestat de securitate. Din acel moment familia nu avea să îl mai vadă niciodată.

La scurt timp după arestarea lui, oamenii din parohia pe care a păstorit-o peste 30 de ani s-au adunat în fața sediului Securității din Constanța și au cerut eliberarea preotului Constantin. După mărturia fetei celei mici a preotului, Elena, este posibil ca și acest fapt să fi condus la agravarea situației tatălui său, fiind mutat la colonia de la Capul Midia, după cum avea să-i mărturisească mai târziu preotul Constantin Coadă, care l-a întâlnit acolo, în perioada în care a fost și el închis. Preotul Coadă, a povestit un episod în care preotul Popescu în timp ce era lângă gardul de la colonia Midia, a primit de la o femeie care trecea pe partea cealaltă de gard un ciorchine mare de strugure. Părintele s-a dus cu ciorchinele în baracă și a zis: „Fraților, uitați-vă ce am căpătat!”

și a stat cu ciorchinele în mână până când ceilalți deținuți au luat câte un bob de strugure, fără ca el să mai apuce să se servească.

Lată cutremurătoarea mărturie, consemnată în Jurnal, a mult încercatei soții care nu îndrăznea să strige nimănui durerea: „14 ianuarie 1953. Te țin ascuns, biet tovarăș, prin locurile cele mai mizerabile, numai să nu te pierd și pe tine! Am încercat, în decursul acestor 5 luni, de când a plecat Costică, să mai îmi ușurez zbuciumul, vorbind cu tine. Nu mai pot. Nici eu nu mai am puterea de gândire și concentrare dinainte, poate din cauza vârstei sau a necazurilor și durerii...

Primesc zece vești reci, una caldă, îmi vâjâie capul și nu știu ce să mai cred. De două zile, am auzit, că scumpul meu Costică e mort. Sunt disperată și de la copiii ăștia, nu am niciun sprijin moral. Eu nu pot da drumul durerii, lacrimilor și gândurilor mele așa cum mă năpădesc, căci văd că Lilica e într-o stare de plâns. Eu trebuie să mă stăpânesc față de ea, să o încurajez, că așa i-a fost destinul, că poate Dumnezeu vrea așa, încă mai este nevoie de martiri. Mă grăbesc să vin acasă, să mă satur de urlat și de revoltă, împotriva tuturor acelor care amărăsc lumea. Cum adică, să moară Costică, ca un câine flămând și înghețat și să fie aruncat la groapa comună, fără cel puțin să aibă la cap semnul, că acolo e un creștin și preot?! Să nu știi unde să te duci la o zi mare, cu un hârb de tămâie și să-i aprinzi o luminiță și lui la cap? Ei, asta întrece orice putere omenească! Dacă într-adevăr el e mort, sufletește și eu încetez de a mai fi! Simt, că am să fac umbră pământului degeaba și nu voi mai scrie nimic, cred”³³.

Certificatul de deces, eliberat de Penitenciarul Jilava în anul 1960, are trecută ca dată a morții ziua de 16 octombrie 1952, adică doar două luni de la arestare.

PRIEST CONSTANTIN POPESCU FROM CONSTANȚA, CAPTAIN AND HERO OF THE FIRST WORLD WAR AND MARTYR OF THE COMMUNIST PRISONS

The article is a portrait of priest Constantin Popescu who participated at the First World War and who served in a church in Constanța. Because he expressed his thoughts without any fear regarding the Communist regime, he was arrested and he died in prison.

Keywords: priest Constantin Popescu, First World War, Communist regime, prison, Constanța

NOTE

1 Universitatea „Ovidius” din Constanța.

2 Aneta C. Popescu, *Jurnalul meu prin două Războaie Mondiale*, Reflection Publishing, California, p. 47.

3 Arhiva Arhiepiscopiei Tomisului (AAT), Dosar personal pr. Constantin Popescu, fila 16, adresa nr. 4402/18 iunie 1940 emisă de Episcopia Constanței prin care solicita Ministerului Apărării Naționale date referitoare la activitatea preotului Constantin Popescu, pentru completarea fișei de pensionare.

4 AAT, Dosar personal pr. Constantin Popescu, fila 19, adresa nr. 4402/18 iunie 1940 emisă de Episcopia Constanței prin care solicita Protoieriei I Călărași date referitoare la activitatea preotului Constantin Popescu, pentru completarea fișei de pensionare.

5 Gheorghe Nicolescu, N. Andrei, *Preoți în lupta pentru Marea Unire 1916-1919*, Ed. Europa Nova, 2000, p. 346.

6 Gheorghe Nicolescu, *op. cit.*, pp. 41-42.

7 Gheorghe Nicolescu, *op. cit.*, pp. 41-42.

8 A.A.T. caseta III (1924), dosar 10, fila 202. Tabloul preoților din jud. Constanța cuprinzând etatea și situația lor militară.

9 AAT, Caseta I, 1923, Dosar nr. 1, fila 7. Acesta era răspunsul primit din partea Ministerului la adresa nr. 23/4 iunie 1923, prin care PS. Ilarie îl recomanda pe preotul Constantin Popescu în funcția respectivă. – fila nr. 2.

10 Aneta Popescu, *op. cit.*, p. 102.

11 Pr. Const. Popescu, *Spre știința preoțimii în „Tomis”* (Constanța), an II, nr. 8, 15 noiembrie 1925, p. 176.

12 *** *Congresul bisericesc/Tablou de comisiunile alese prin remaniere de adunarea Eparhială a sf. Episcopii în adunarea ordinară de la 22 Maiu 1927 în „Tomis”* (Constanța), an IV, nr. 9, septembrie 1927, p. 28.

13 *** *Informațiuni în „Tomis”* (Constanța), an II (1925), nr. 10, 15 ianuarie, p. 16.

14 *** *Informațiuni în „Tomis”* (Constanța), an II (1925), nr. 11, 15 februarie, p. 31.

15 Gh. Stețcu, *Pentru Prea Cucernicul Preot C. Popescu – Palas* în „Dobrogea Jună” (Constanța) an XXI (1936), nr. 13, 16 ianuarie, p. 1.

16 Pr. Constantin Popescu, *Un mare binefăcător: D-l. Constantin Predescu* în „Dobrogea Jună” (Constanța) an XXXVII (1941), nr. 88, 15 iunie, p. 1.

17 Pr. Constantin Popescu, *Mama lordana*, în „Dobrogea Jună” (Constanța) An XL (1944), nr. 22, 16 martie, pp. 1 și 4.

18 C. D. Basarab, *Îndemnul Preotului Constantin*

Popescu în „Dobrogea Jună” (Constanța) an XL (1944), nr. 4, 27 ianuarie, pp. 1-3.

19 Pr. Constantin Popescu, *Noul nostru Episcop: Chezarie Păunescu* în „Dobrogea Jună” (Constanța) An XL (1944), nr. 2, 14 ianuarie, p. 1 (pp. 1-2).

20 Pr. Constantin Popescu, *Duminica*, în „Dobrogea Jună” (Constanța) an XL (1940), nr. 3, 23 ianuarie, p. 1.

21 Pr. Constantin Popescu, *Duminica (Dreptate și recunoștință)*, în „Dobrogea Jună” (Constanța) an XL (1940), nr. 8-9, 25 februarie, pp. 1-2.

22 Pr. Constantin Popescu, *Duminica în „Dobrogea Jună”* (Constanța) an XL (1944), nr. 10, 3 martie, pp. 1 și 3. Pr. Const. Popescu, *Duminica în „Dobrogea Jună”* (Constanța) an XL (1944), nr. 11, 10 martie, pp. 1-2. Pr. Constantin Popescu, *Duminica în „Dobrogea Jună”* (Constanța) an XL (1944), nr. 15, 30 martie, p. 1.

23 Pr. Constantin Popescu, *Duminica în „Dobrogea Jună”* (Constanța) an XL (1944), nr. 13-14, 23 martie, p. 2.

24 Pr. Constantin Popescu, *De Înviere... în „Dobrogea Jună”* (Constanța) an XL (1944), nr. 17, 14 aprilie, p. 1.

25 Pr. Constantin Popescu, *Constatări și adevăr în „Dobrogea Jună”* (Constanța) an XL (1944), nr. 21, 30 mai, p. 1.

26 Pr. C. Popescu, *Noi, preoții... în „Dobrogea Jună”* (Constanța) an XL (1944), nr. 22, 10 iunie, pp. 1-2.

27 Pr. Const. Popescu, *În Anglia se mai poate auzi glasul Domnului?* în „Dobrogea Jună” (Constanța) an XL (1944), nr. 23, 23 iunie, pp. 1-2.

28 Pr. Const. Popescu, *În fața primejdiei în „Dobrogea Jună”* (Constanța) an XL (1944), nr. 24, 30 iunie, pp. 1-2. În articol e descris cum într-o zi de duminică, când oamenii erau la biserică în rugăciune, cădeau bombe asupra orașului Constanța. Pr. Const. Popescu, *Tot în fața primejdiei în „Dobrogea Jună”* (Constanța) An XL (1944), nr. 25, 13 iulie, pp. 1-2.

29 Pr. Const. Popescu, *O mare problemă pentru noi în „Dobrogea Jună”* (Constanța) an XL (1944), nr. 27, 31 iulie, pp. 1-2.

30 Pr. Const. Popescu, *Ce ni-ar trebui?* în „Dobrogea Jună” (Constanța) an XL (1944), nr. 28, 10 august, pp. 1-2.

31 Pr. Const. Popescu, *Cum trăesc unii și cum trăesc alții?* în „Dobrogea Jună” (Constanța) an XL (1944), nr. 32, 20 septembrie, pp. 1, 4.

32 Aneta Popescu, *op. cit.*, p. 90.

33 Aneta Popescu, *op. cit.*, p.161.